

// suur ühtekuuluvustunne / kus
 kõnniti käest kinni ümber
 koolimaja / milline õnnistus /
 muidugi ka hõrgutisi süüa / kes
 õiguste eest väljas / Veelmaa
 viskas õpikuga / parim päev minu
 elus, viimane vene keele tund /
 emakeelepäeva filmid / mõned
 viielised kontrolltööd tulnud
 oskusest spikerdada elu hinnaga /
 kontrolltöö materjal / tõsta
 aitaks kursusehinnet / põhjust
 rõõmustada ju küll / kallid sõbrad
 / küll on hea, et sind siia ilma
 loodi / silmapaistev / parim /
 ainuke / kirju kamp / kuidas meil
 nii hea on / meil on aega veel /
 kõige eredamad / õige koha
 leidnud / rahul / aktiivsed /
 initsiatiivikad / õues on ju nii soe
 / ehk midagi romantilist jälle /
 suur kummardus ja aitäh ///

pildi autor:
 Riin Maide, 12.d

12.A

Kolm aastat muudab klassi ja selles pesitsevaid inimesi igas mõttes. Läbi on elatud pikki koolipäevi, uurimistööde ja viimase minuti esseede paanilisi kirjutamisi, öiseid seiklusi ning vahetundide pillerkaari. „Elu on seiklus” on ütlus, mida kuuleb meie klassis igapäevaselt, sest tõsi ta on. Kolm aastat sellises klassis omade inimestega hoiab elus nendel päevadel, kus kontrolltööd piiluvad iga nurga taga ja tegemata tööd lainetavad pea kohal kokku. Ühtne klass hoiab omasid, vaikib, kui õpetaja küsib midagi kosmilist, teeb vahetundides retrodiskot ja teeb klassiüritused meeldejäädavaks. Kui õpetaja lisab lause lõppu „...aga te olete ju ajalooklass” tuleb alati ühtne vastus „Me oleme õiguse peal väljas!”. See annab aimu meie hämamisoskusest, mis on kuldaväärt.

Ajaloo-õiguse klassist on kuulnud väärarusaame, et seal on tuupurid. Meie puhas viieline on igas tunnis telefonis või lihtsalt itsitab ning mõned viielised kontrolltööd on tulnud oskusest spikerdada elu hinnaga. Juhtumisi sattus kokku selline kamp, kellel on loomuliku intelligentsi level päris kõrgel.

Meie kullast kallim klassijuhataja õp Tomusk nunnutab, utsitab, kontrollib ja hoiab meid. Tema sooja südame kõrval on 21 nunnukest omale pesa teinud, kellel on peas kõik õpetaja kiiksud ja kaaksud.

Adekvaatselt üle harju keskmise tippbande, ütleks klass.

Geitrud Kursk, 12.a

Armas 12. a klass!

„Lapsendasin“ teid kaks aastat tagasi – 11. klassi sügisel. Seisin silmitsi olukorraga, kus pidin otsustama, kas võtta uus klass või „pakkuda asenduskodu“ teile, kes olite pärast Alla lahkumist jäänud ilma klassijuhatajaga. Kuna tundsin poolt klassi 10. klassi inglise keele tundidest, siis otsustasin teie kasuks ja pole pidanud

seda otsust hetkegi kahetsema! Nii toredad inimesed olete.

12. a on silmapaistev juba väikse õpilaste arvu poolest. Olete mul esimene ja suure tõenäosusega ainuke klass, keda ma ainetunnis terve klassina koos õpetanud olen. Seda, kas see tuli kasuks teie inglise keele teadmistele, ei oska ma öelda, kuid kindlasti tuli see kasuks meie omavahelistele suhetele.

Eriliselt meenutan teie head huumorimeelt. Naerda oleme koos saanud parasjagu, teinekord ehk rohkemgi. Nii hakkas 11. klassi 1. aprilli hommikul mulle mobiilile järsku sõnumeid saabuma, stiilis: „Mul hakkas paha, läksin koju“. Neid tuli kokku pea 20. Hakkasin juba paanikasse minema, kontrollisin e-kooli andmeid ja need näitasid sama paljude õpilaste puudumist ainetunnist. Hetkeks läks teil korda mind närvi ajada, aga siis sai usk teisse võitu ja ma mõtlesin, et see pole lihtsalt võimalik, et terve klass poppi teeb. Ja nii oligi – olite eesti keele õpetajaga kokku leppinud, et ta teid puudujaks märgiks ja korraldasite mulle iga klassijuhataja õudusunenäo. ,

Meie väljasõidud ja ekskursioonid Eesti saartele on alati olnud naeru- ja naljarohked. Näo- ja kõhulihased on kõvasti ühistrenni saanud. Ka argipäevadel olite enamasti naeratavate nägudega – küll astusite vahetunni ajal klassi sisse, et kallistada või kommi küsida või pakkuda; küll lehvitasite või hõiskasite mõne tervitussõna klassiuksest möödudes. Teie rõõmus tuju oli nakkav ja jõuduandev. Olete eriline ajalooklass, kuna teie seas on ka päriselt mitu ajaloo huvilist, kes kooli Tallinna piirkondlikul ajaloo-

olümpiaadil esindanud on. Olete targad noored inimesed, kes on võitnud koolis mitmeid teadmiste võistlusi. Viimasel aastal näiteks nii Eesti Vabariigi 98. aastapäevale pühendatud teadmiste proovi kui ka loodusviktoriini. Kultuuritaibust olete alati tublid olnud, sel aastal olite õpilaste hulgas esikohal läbi terve aasta.

Poisid on meil ainult viis, aga see-eest on nad kõik tublid spordimehed ja kõievedajad. Tüdrukud on aga muusikalembesed, mitme elu on muusikaga seotud, samuti on au sees tantsimine ja sport.

Lisaks olete suured teatrisõbrad. Nii suured, et mõnda etendust vaatasime kaks korda. Ja „Pal tänava poisid“ käisime koguni suvevaheajal koos vaatamas. Tihti olid etendustel kaasas ka teie vanemad ja sõbrad. Siinkohal tahaksin väga tänada Jakobi ema, kes meile tihti peale Linnateatrisse pileteid hankis!

Kallis 12.a! Ma tunnen, et nii nagu ämblik Charlotte oma sõbra Wilburi puhul (E. B. White „Charlotte koob võrku“), seisan ka mina silmitsi raskusega, leidmaks sobivaid sõnu teie kirjeldamiseks. Charlotte valis oma sõbra kirjeldamiseks sõnad „vahva, vapustav (suurepärase) ja alandlik (tagasihoidlik)“. Kõik need sõnad sobivad ka teie iseloomustamiseks. Te olete HEAD, hoolivad ja sõbralikud inimesed. Olete erilised, soojad ja armsad!

Tahan tänada teie vanemaid, nende hea kasvatus paistab teist välja.

Kallid sõbrad, jätan teiega hüvasti meie „sünnipäevaluuletuse“ sõnadega. See on Leelo Tungla luuletus „Küll on hea!“, mida lugesime

koos igale sünnipäevalapsele:

*Vahel paistab maa ja ilm
justkui liiga ilus.
Iseenda särast silm
päikesel on pilus.*

*Rohulibled saavad maas
rohelisteks kangaks.
Nagu lillekorv on aas –
vikerkaar on sangaks.*

*Sulle väike võõras lind
kingib oma noodi...*

*Küll on hea, et sind: Reiko, Anniita, Merit, Karl Jakob, Karilis, Helena, Margit, Geitrud, Victoria-Laura, Kadri, Triin, Annika, Michael, Laura-Maria, Pille, Markos, Ragne, Birgit, Samuel, Vivian, Sille, Elisabeth, Evelin, Ergo
siia ilma loodi!*

Olge hoiatud ja kaitstud, kuhu iganes lähete ja mida iganes teete!

Teid igatsema jättes
klassijuhataja Reet

Kirju punt

Alustades faktist, et meie klassi näol on tegu ajaloo-õiguse klassiga, siis usun, et see ei ütle meie kui inimeste kohta mitte midagi. Tuleb tõdeda, et jah, me olemegi teistest erinevad ning iga õpilane meie klassis on oma nägu. Mina olen selles klassis alates 11. klassist. Esimesel koolipäeval geograafia tundi astudes sain aru, et klassikaaslastega on mul sel korral vedanud. Algul istusin üsna häbelikult klassi ette ning see tund möödus märkamatuult. Kiirustasin tundide aegu tundmata järgmisesse tundi, milleks oli kunst. Istudes viimasel hetkel uue klassiõe kõrvale eelviimasesse pinki, leidsin end klassivendade eest. Pidime selles tunnis joonistama suurele paberile, jätkates eelnevate klasside õpilaste joonistusi. Sain siis mina mingisuguse fooniksi pildi ja hakkasin talle kirjut saba värviliste pliiatsitega taha maalima. Ja siis see kõik algas. Tagapingist kostab: „No jah, uskumatu, ja siis see vend pani gaasigrilli suures toas käima ning hakkas endale vorstikesi küpsetama“. Võib öelda, et see oli see ice-breaker. Tundisin, et selles klassis on mul mõttekaaslasid. Ei, mitte, et ma vahetevahel suures toas gaasigrillil sardelle pööraksin, vaid selles mõttes, et igast pingist oli kuulda midagi sellist, millega ma samastusin - tundsin end kui kodus. Edasi läks libedalt, hakkas saama aina enam nalja, kuid selle kõige kõrvalt ei kadunud õppimise tähtsus. Mina ei tea kuidas oli varem, aga mingist hetkest 2014. aasta septembrikuus tundsin, et see klass sai tervikuks. Peab tõdema, et kui meie klassi

õpilaste kodukohad kaardile panna, siis imestaksid kõik, et kuidas meil nii hea klassisisene klapp on, sest kõigil on absoluutselt erinev taust. Neid aastaid jäävad meenutama pingelised uurimistöö kirjutamise ja kaitsmise ajad, humoorikad õiguse aluste tunnid ja igivana vabandus, kui ajaloo tunnis õpetaja midagi küsib: "Me oleme õiguse peal väljas".

Lõpetuseks tahaksin jutustada ühe loo. Tegu oli kehalise kasvatuse tunni lõpuga. Austatud Eesti korvpallilegend oli andnud just kehalise tunni ning ühelt teksade ja nahktagiga poisilt küsinud: "Kas Zenja Fokin pani su riidesse?" Peale seda oli meie klassi poistel, nagu ikka, nägu naerul ning suundusime riietusruumi. Ei taha detailidesse laskuda, kuid läksime siis nagu ikka peale sportlikku pingutust duši alla. Leidsime sealt ühe šampooni ning seda tilkus põrandale, mille tulemusel põrand ilmselgelt veidi libedamaks läks. Meenusid erinevad lood sellise olukorra kohta ning otsustasime, et teeme oma liuraja. Järgmised 10 minutit kulusid siis šampooniga duširuumi (mitte garderoobi) põranda libedaks tegemisele. Põrand libe nagu Mr Properi pea, otsustasime sellel enne järgmist tundi liugu lasta. Nii me siis tegime, kuid asi muutus igavaks. Tuli mängu tuua muutus. Selleks oli liumeetodi muutus. Niisiis, et saada kiirem ja pikem liug, hakkasime tagumikul libistama. Nalja kui palju, tulime pesust ära ning läksime järgmisesse tundi. Kuskil 20-30 minutit oli tund käinud, kui see hakaks tundma andma. Tagumik. See oli metsikult tulitav, kuid samas kohutavalt naljakas. Niisiis järgmised paar päeva oli istuda veidi ebamugav ning kipitav, kuid asi oli seda väärt.

Võib öelda, et meie klass on ühtne, humoorikas, heatahtlik ning tubli, kuid mainimata ei saa jätta ka klassijuhatajat. Meie kirjut kampa juhatab õpetaja Reet Tomusk. Klassi poolt on ta nimeks saanud Rebasereet. Tema ning meie klassi õpilaste vahel on sümbioos. Meil on ühised eesmärgid, tundides on distsipliin ja humoorikus. Ta on meie klassile heaks kasvatajaks ning igatepidi õpetajaks, mitte ainult koolitasandil. Nagu Hollywoodi filmis kujutatakse ideaalset ning heatahtlikku klassijuhatajat, siis me ei pea vaatama ookeani taha, vaid võime käia Kiili 10, 3. korrusel, klassis 319 ja seal ta kriuksuval arvutitoolil istubki.

Samuel Vard, 12.a

Meie jumalad on toredad, heasüdamlikud ning olnud meile toeks läbi kooliaasta. Nad võtsid meid vastu sõbralikult ja tutvustasid gümnaasiumielu.

Üks kõige meeldejäävam seik oli kindlasti kui AUStatud Jumalad meid õiguse aluste tundi kamandasid ning lubasid meil oma värisevate käpaküüntega nende kivist käsutahvlitesse kauneid konspekte raiuda. Ekslikult arvasid nad, et see oli meile kui esimene ehmatav kogemus gümnaasiumielust, kuid tegelikult oli see meile tõeline privileeg ning võiks isegi öelda, et parim osa meie ristimisest.

Nad on meile eeskujuks ja nende korraldatud rets oli meile unustamatu kogemus. Meie Jumalate valitud riided ja kostüümid oli loomingulised ning omapärased, mis pakkusid kõneainet veel kauaks.

Oleme õnnelikud, et just TEIE olite meie jumalad!

Nende sihikindlus ja pühendumus viivad nad elus kaugemale. Soovime, et kõik teie unistused ja tulevikuplaanid täituksid! Soovime oma jumaldatud teerajajatele edu eksamitel, kivi kotti!

10.a klass

12.B

Kui ma sooviksin kirjeldada meie jumalaid ühe sõnaga, oleks see võimatu, sest selles klassis on koos nii palju erinevaid inimesi. Igaüks särab isemoodi.

Alustaksin ehk täiesti algusest, kui kohtusime esimest korda 12.b klassiga oma retsinädalal. Nädal aega said kõik kümnendikud kokata ja teenindada võimsaid kaheteistkümnendikke. Nagu sellest veel vähe oleks, siis õnnistati meid veel ka retsiga.

Meid riietati vastavalt oma fantaasiale, alustades Star Warsi tegelastest kuni suitsupaki reklaamijani välja. Mina, Andres Reitsnik, pidin jooksma ringi terve päeva meeter korda meeter kastiga, lisaks olid mul jalas lestad, peas ujumismüts ning prillid, võib vaid ette kujutada seda päev otsa esimeselt neljandale korrusele ronimist. Täiesti tavaline oli, kui keegi söögivahetunnil pidi püsti kargama ja laulma hispaaniakeelset laulu. Sellele järgnes traditsiooniline koolikallistamine, kus kõnniti käest kinni ümber koolimaja, milline õnnistus, et mul lestad jalas olid. Hiljem toimusid ka dance -ja rap battle, millest võttis osa iga klass ja 12.b elas meile võimsalt kaasa. Kõige lõpuks pidime põlvili lugema rebasevande. Terve päev oli täis elamusrohkeid mälestusi. Kogu see nädal ühendas meid, 10. ja 12. klassi, väga palju.

Gümnaasiumiteed alustades tundsid kõik kümnendikud ennast kaheteistkümnendike kõrval nii väikeste ja hapratena. 12.b on meile eeskujuks ja inspireerib meid ka kõige lihtsamate tegudega. Ei möödunud palju aega,

kui saime osaks tervikust. Just tänu neile õppisime tundma tõelist keskkoolielu ning seda täiel rinnal nautima. Teie hoolivus ja siirus nakatab ka meid, sellest on lihtsalt raske mööda vaadata. Olete alati olemas, kuid teid vajame, teame, et on tugi, kuhu toetuda. Hindate ja hoiate meid sellistena nagu oleme ning me ei suuda oma tänu isegi sõnadesse panna. Kahjuks nüüdseks on kätte jõudnud aeg, kus igaüks teist leiab oma tee ning seab sammud oma unistuse poole. Teiega lahkub ka tükike meist kõigist, kuid usume teisse ning teame, et kuuleme teist veel paljugi.

Andres Reitsnik, 10.b

Juba esimesest koolipäevast saadik valdas meie klassi suur ühtekuuluvustunne, isegi nüüd meenutades olime kevadel veel esimeses klassijuhatajatunnis väga rohkete eelarvamustega. Esimese nädala lõpuks oli juba saanud see, mis me oleme ka praegu. See on klass, millest ühtehoidvat gruppi on raske arvatavasti üldse kuskilt leida, ilma ühegi suurema tülita on möödunud nüüdseks juba kolm aastat. Tõusu- ja mõõnaperioodidega oli ka meie seltskonnas üks aasta rohkem koosviibimisi, teine aasta jälle vähem, kuid samas oleme me olnud isegi väiksema koolivälise suhtluse korral tervikuna sama rõõmsas meeleolus edasi. Meie klass on tuntud ka õpetajate seas kui kõige jutukamad, sest peame alati kõike arutama ja võimalikult vähe kirjutama, sest oleme ju majandusklass ning pigem räägime ja kuulame inimesi "surnuks" kui ise midagi kirjutama peame hakkama. Erilised oleme ka oma klassikoosseisu pärast, sest 12.b on kooli ainuke klass, kus poisse on tüdrukutest rohkem, kuid sellegipoolest on meie naispool piisavalt kõva häälega, et summutada kõik üleliigsed meeshääled. Huvitav fakt on ka see, et 12.b klassis on küll kõige rohkem puudumisi, kuid kõige kõrgemad hinded, ise me sellele seletust leida ei oska, kuid ju me siis käimegi nii palju koolis kui parasjagu vaja on. Palju jääb küll siin kindlasti ütlemata, kuid üks mis kindel - isekeski oleme me oma klassiga nii rahul kui üldse rahul olla saab ja viimase faktina tasub vaid mainida, et kuigi meie klassijuhataja on Krista "Kiisu" Kiisler, siis viimase bioloogia kontrolltöö läbisid tänu üleüldisele laiskusele positiivselt vaid paar üksikut. Forever together, 12.b.

Brent Pere, 12.b

Aitäh Teile nii vahva kolme aasta eest,
Meie klassi iseloomustavad allpool olevad read.

Kui iseloomustada 12.b klassi, siis tundub, et nad on meiega väga sarnased. Teevad täpselt nii palju, kui vaja, ning nii palju, kui viitsivad. Muidugi on ka aktiivseid, kes löövad tegusalt kaasa õpilasesinduses ning aktiivis, aga erandid kinnitavadki ju reegleid.

Meie kokkupuude jumalatega algas juba esimestest päevadest, mil nad tulid meid välja valima. See tekitas kõigis palju elevust, sest kohe tuli hakata ka ülesandeid täitma. Kes pidi kirjutama enesetutvustuse, kes luuletuse, kes poest või mägist burksi tooma või hoopis telefonidest loobuma. Pidime ka küpsetama, autodele kooli ees kohti tähistama, sööklas lauda katma, kasutama väga halba lõhnaõli, asju maha parseldama, abiturientide klassi ees enda või jumala seisukohtadega esinema ning muidugi ka hõrgutisi sööma. Õpilane Pošlini lemmikud olid mädarõigas ja sinep halvasti küpsetatud muffinidega. Vaatamata ebamugavatele kostüümidele, pea kuu kestnud retsiärevusele ning vägevale koolivälisele retsile, jäid enamik üritusega rahule. Toredad on olnud ka ühised vaba aja veetmised – bowling’u mängimine ja lihtsalt õhtuti väljas olemine. Nendel kordadel oleme saanud lisaks lõbusale tegevusele ka rohkem tutvavaks. On jagatud nippe õpetajatest, kohtadest, klassiga suhtlemisest ja üldiselt gümnaasiumist.

Armas 12.b, teiega on olnud tore aasta. Kuigi paljudel jäi suhe oma jumalatega üsnagi pinnapealseks, siis nii mõnedki jäid ka hiljem suhtlema. Meil oli teilt nii mõndagi õppida. Loodetavasti tuleme ka meie vähemalt ühel korral Playboxil medalile.

Pange tulevikus hullu, püüelge oma unistuste poole ning me loodame, et oleme veel ägedamad jumalad oma rebastele kui olite teie.

Väga siiralt austades, teie rebased,

10.B

Liisi Asula WAT tantsustuudiot fännab

Carl-Cristian müstiline mees

Oliver Johannes lahkelt lubadusi jagab

Helena Eharand on meie klassi geenius

Laura Enno naerda kihistab

Andri sportlikkus kuubis

Kaur August räpib nii kuis jaksab

Helen on tõeline iludus

Mark Erik murrab teha tööd

Frank Christopher mõtteid mölgutab

Britta on tõeliselt moekas

Tõnis tasakaalukas

Mariel nutikas ja visa

Cristo iialgi ei anna alla

Helena Mäeorg on väga andekas

Janar ei saa ilma firmata

Priidu viisakas ja viks

Egert võtab sõna

Rasmus on meie sõber

Rita südamlilik ja soe

Kristen ei saa ilma nutita

Brenti teater tõmbab

Martin tantsib jalad sõlme

Minna on meil nii stiilne

Jeanette väga siiras

Artur kaval kui rebane

Annemarie muudkui organiseerib

Tanel ja muusika

Rika-Johanna on jutukas

Meriliis temperamentse iseloomuga

Tuult Tiibadesse!

Klassijuhataja Krista Kiisler

12.c

Kuuldes ja nähes, kuidas teistes koolides retsimisi võidakse teha, ei saanud ma salata, et natuke oli mul hirm selle ees. Õnneks on see siiski 32. Keskkool seega vedas mul võrreldes mõndade minu teiste sõpradega tohutult. Minu jumalal - Anette Tähemaal - oli lisaks minule veel 2 rebast. Kuid see-eest ristas ta mind siiski korralikult. Nagu paljudele teistelegi mu klassikaaslastele, sain ka mina ülesandeid enne ametlikku retsi - vaheta ära oma profiilipilt Facebookis, kirjuta minust luuletus, õpi pähe laul et seda hiljem esitada. Ja ega midagi muud mul üle ei jäänudki. Retsipäeva hommikul ärkasin varem kui tavaliselt, et jõuda kooli nõutud poole kaheksaks. Juba kujutasin ette, mida mulle selga topitakse. Võtsin näpu vahele krooni, mille meisterdamisele olin kulutanud 2h (sest ma armastasin oma jumalat niivõrd) ja seadsin sammud kooli. Seal austati mind "basic white girl" riiete ning roheliste kulmudega. Ja nii see päev edasi veeres - ainult täitsin ülesandeid, mida mulle usaldatud oldi, nagu laulmine ja tantsimine oma jumalale ning asjade joonistamine silmad kinni. Ka teibiti mind ja 2 teist rebast jalgu- ja kättpidi kokku, ja nii terveks tunniks. Et füüsiatunnis teha ära tahvli peal olev ülesanne, pidime me kolmekesi püsti tõusma ja tahvli juurde ukerdama. See oli muidugi teostatav, kuid siiski keerukam, kui tahvli peal lahendust ootav ülesanne.

Päeva lõpus oli veel ristimise viimane osa, kuhu kuulus nt. rap battle. Seal me küll oma klassiga kahjuks ei hiilganud, kuid tähtis on ju ometigi osavõtt (seda ütlevad kaotajad)! Ning lõpuks oli aeg anda oma rebasevanne, millega kuulutati ristimine ametlikult lõppenuks. Mul oli küll kahju, et see kestis vaid päeva, kuid liiga palju head pole ka hea (nii vist vähemalt öeldakse).

Emili Lempu, 10.c

11. klassi lõpureisil käisime Prangli saarel. Seal ei läinud minu meelest õhtu kuidagi õigesti käima. Igav hakkas. Tegin ettepaneku paarile klassiõele, et läheks avastaks saart. Siis sõitis parasjagu meie renditud maja õuele mees, kes meid hommikul paadiga saarele oli toonud ja kelle maja see oli. Ta tõi kala. Küsisime temalt, kas oleks võimalik auto või motikaga saarel tuur teha. Tema ajas välja kaks toredat kutti. Nad olid kõik omavahel sugulased. Need kutid tulid džibiga õuele. Ronisime viiekesi tagaistmele ja pagasnikusse ning hakkasime sõitma. Sõitsime mööda rannaäärt. Ühel hetkel küsis juht, kas lõikame teed või mitte. Otsustasime, et lõikame. See tähendas, et sõidame läbi mere... Sõitsimegi... Mul oli pagasnikus seelikusaba juba märg, aga me jõudsime madalikule. Siis võtsime jälle hoogu, et edasi minna. Järsku käis vali kõmakas. Sõitsime vees vastu kivi. Saime kuidagi autoga ikka madalikule tagasi, aga esirattad olid nüüd mõlemad suunaga sissepoole. Posid ei osanud midagi teha ka... ei saanud aru, kust kohast see auto nüüd katki oli. Siis helistati targemale. Tuli välja, et "munakas on august välja tulnud" ja see tuleb tagasi saada. Kutid ei saanud sellega hakkama, sellepärast pidi too mees appi tulema. Tema jäi autot parandama ja üks poistest viis meid teise autoga maja juurde tagasi. Leppisime kokku, et sellele mehele ei ütle ühtki sõna, aga saame 15 minuti pärast rannas jälle kokku. Siis nad tulidki uuesti. Me saime oma ekskursiooni. Seekord teise autoga, mis vajab tihti puhkust, sest kippus üle kuumenema..

A.M Jams, 12.c

Meil on aega veel... mõni hetk

Selleks, et korralikult iseloomustada 12.c klassi, tuleks iseloomustada eraldi iga inimest sellest klassist – nii eriilmelised olete te, moodustades ometi terviku – nagu pisikese ühiskonna mudeli. Meil on suurepäraseid muusikuid, hea käega kunstnikke, inimesi, kelle jaoks tulevik tõenäoliselt ongi tihedalt multimeediaga seotud, ja teisi, kellest saab neile pigem innustav või kriitiline publik; neid, kes iseenda ja teiste õiguste eest tarmukalt välja astuvad, ja neid, kes vaikselt ja märkamata tööd teevad; ja loomulikult on meil ainus ja üks äravahetamatu ja asendamatu Banda. See on miniühiskond, kus ei olda küll alati kõiges üksmeelel, aga vaatamata tõusudele ja mõõnadele saadakse ikkagi enda jaoks oluliste asjadega hakkama.

Niisiis, 12. c kooliaja kõige eredamad hetked, nagu neid ühes aprillikuises eesti keele tunnis meenutati:

...10. klassis esimestes prantsuse keele tundides juhtus selline naljakas olukord, et teadmata põhjusel hakkas Laura Kesti hüsteeriliselt naerma. Kuna naer oli nii nakkav, siis lisandus järjest inimesi, kes naerda rökkasid. Lõpuks naeris terve klass - kaasa arvatud õpetaja – teadmata põhjusel hüsteeriliselt, pisarad silmis...

...üks matemaatika tund, kus sõbrannadega lobisesin ja Tõnis Veelmaa mind õpikuga viskas...

... Playboxi esinemised, mis pole läinud plaanipäraselt, Maarja Merigani kõikenägevad silmad ja tundide ajal söömaskäimised...

... Aegna saarel käik, klassireis 2014. aastal Saaremaale, kooliümbrse puhastamine 2014. aasta kevadel, õpetajate päev 2015. aastal...

...nutivaba päev oli tore ja päikseline...

...õpetaja Veelmaa ja õpetaja Niidase tunnid, need jäävad mulle eluks ajaks meelde. Nalja sai palju...

...11. ja 12. klassi Playboxid. Meie klassil on alati olnud soov vaatajate meelt lahutada ning oma segaste lauludega oleme seda ka teinud. Playboxil on alati imeline ja ühtehoidev atmosfäär. Seda kinnitab ka fakt, et saal on alati puupüsti rahvast täis, iga etteastet tunnustatakse...

...kõige toredam hetk oli see, kui leidsin endale uuest klassist palju sõpru, kellega kindlasti suhtlen väga kaua. Prangli reis oli ka väga lõbus, kui välja arvata see, et tagasireisil oli nii suur tuul, et oleks tahtnud terve selle laeva täis oksendada ja terve

päev oli veel merehaige tunne...

... klassireisil Pranglil tutvusime ootamatult seal aeg-ajalt viibivate suvitajatega. Kuna meil klassiga otseselt turismireisi plaanis ei olnud, palusime noormeestel endale saart tutvustada. Hüppasime siis maasturisse, kes istmetele, kes pagasnikusse. Poisid küsisid, kas söidame otse või tiiruga ning kuna me vastasime, et otse, siis sõitsimegi otse läbi meetrisügavuse mere. Pagasiruumi tuli vesi sisse ning akendest paistis kaunis merevaade. Kaua meil lõbus ei olnud, sest auto sõitis vastu kivi ning auto telg oli kõver...

...minu kõige eredam rõõmsam ja emotsionaalsem hetk gümnaasiumis oli üks vene keele tund, kui õpetaja Orover teatas, et meil on jäänud veel vaid paar vene keele tundi ja siis on kõik läbi. Ma olin nii õnnelik ja üllatunud, et mul tuli peaaegu pisar silma. Kuus aastat vaeva ja viletsust oli lõpuks läbi saamas. Tundus, nagu see oleks olnud parim päev mu elus...

... minu üheks eredaimaks hetkeks selle kolme aasta jooksul oli viimane Tallinna ajaloo tund koos õpetaja Heiki Haljasoruga. Õpetaja otustas kutsuda meid ükshaaval klassi ette: kui vastad viiele küsimusele järjest õigesti, siis võid koju minna. Muidugi tabas mind halb õnn ja mind kutsuti esimesena. Kuna ma ei ole ajalooos just kõige targem, siis väitsin, et mul on veel aega ja teised võivad enne mind vasata. Sellest haaras õpetaja kinni ning pani

mängima laulu „Meil on aega veel” . Ta lasi seda peale iga õpilast aina uuesti ja uuesti. Lõpuks istusin klassis Heiki Haljasoruga kahekesi. Õpetajal oli näos mõnus irve ja ta hakkas seda laulu laskma pärast iga küsimust, öeldes, et mul olevat ju aega. Lõpuks said kõik küsimused vastatud ja ma lahkusin klassist, kuuldes veel koridoris: „Meil on aega veel...”

Hetkel, kui ma teie eredaid hetki arvutisse trükin, isegi natuke tõesti veel on aega. Pole olnud viimast tundi ega lõpukella (esinemisnumbri asjuskil on veel ootuspäraselt kokkuleppele jõudmata), ühtegi eksamikonsultatsiooni, lõpueksamit, eksamitulemuste ootamise ärevust ega aktust pole veel meie ühiste eredate hetkede reas.

Aga seal on lisaks juba nimetatutele näiteks viis inimest rebaste peol – mitte just väga paljutöötav algus. Kaks aastat hiljem jumaladena oli teid igatahes märgatavalt rohkem kohal.

Saared: erakordselt soe ja mõnus maikuu päev Aegnal; laevamehed Virtsu sadamas ilmse mõnuga ärasõiduviilet laskmas, et näha, kui kiiresti poe poolt tulevad poisid ennast liigutada suudavad; 10.c Saaremaal ennastunustavalt „Ukakat” mängimas – telefone nagu poleks olnudki; Triin roolimas paati Pranglile nagu vana tüürimees – järgmise päeva tormist polnud siis veel märkigi.

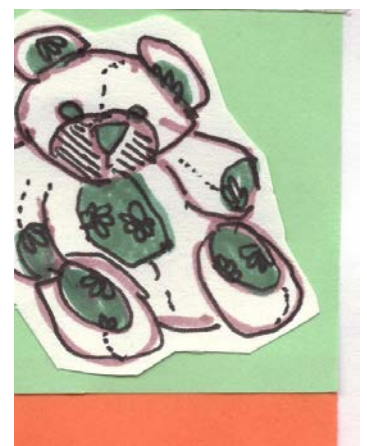

Viulid, kitarrid, emakeelepäeva filmid, Banda ballikostüümid, koogisöömisega filmihommikud (Kelle „Mina, supervaras” on endiselt minu keskmises lausahtlis?); mõningad hinneteraad, mida parem ei meenutaks... ja mis lõpuks õnneks ikka ilusamatega asendused; üks õppenõukogu 11. klassi kevadel.

Oli äraminejaid – ma tõesti loodan, et nad on õige koha leidnud ja omadega rahul – ja juurdetulijaid. Mõni on ühel hetkel äkki suureks saanud ja mõni ei ole teps mitte. Aga aega ju veel on...

12.c klassi soov oma koolile oli, et koolil lähaks tulevikus sama hästi edas, et järgmised lennud oleksid sama tublid ja andekad kui kõik eelmised. Ja et kool saaks häid ning stabiilseid multimeedia õpetajaid, kes püsiksid kauem kui paar kuud. (Kaspar Rumm on hea!)

klassijuhataja Anu Möttus

koomiksi autor: Banda Ho

12.D

Minu rebaste ristimine oli oodatust vahvam. Tänu minu kallile jumalale ja kogu lõpuklassile. Suur kummardus ja aitäh! Olite vaeva näinud oma rebastega ja andsite meile palju inspiratsiooni järgnevateks õpinguaastateks ning saime ämbritäie mälestusi terveks eluks.

Mina isiklikult pidin enne retsi oma karistust kandma ning ilmuma kooli klounina. Põhjus, miks ma kloun olin, oli sellepärast, et ma kommenteerisin oma jumala pilti järgmiselt: „Päris hea isegi, olen rahul.” Kuidagi nii oli. Haha!

Retsipäev ning peale kooli fotojaht, lobisemine ja linnahalli juures laulmine jääb mulle väga kauaks meelde. 12.d on täis imelisi inimesi. Mina jään teid taga nutma ja ainult hästi meenutama. Te panite meid kõiki hästi riidesse, toitsite ainult kõige paremaga ning hoidsite kah. Meie kinkisime teile au ja uue laulu teatriklasside sekka. Me oleme nüüd kenasti ristitud rebased ja teie armsad jumalad! Hoidke ennast ja me kutsume teid kindlasti kõiki tagasi, kui on meie aeg olla jumalad. Paid!

Maarja Tosin, 10.d

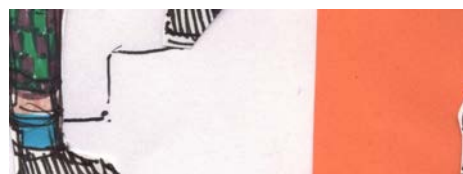
Minu jumalanna on Anumai Raska (12.D). Teadsime teineteist tegelikult varem, seega otsustas ta algul oma identiteeti varjata. Kõik meie algsed suhtlused toimusid läbi sõnumite või huvijuhi. Kord lasi ta isegi ühel teisel rebasel minu jaoks sõnumi tahvlile kirjutada. Ühel päeval enne söögivahetundi sain sõnumi, et tuleb leida üles minu jaoks tundmatu nimega neiu, kes mind toitma peab, sest ma ei tohi ise süüa. Suures söögivahetunni segaduses läks õnneks ja leidsin ta siiski üles,

aga siis tuli välja et terve aja oli tema ka mind taga ajanud, et teda toidaksin. Vahepeal pidin ka täitma erinevaid ülesandeid nagu luule kirjutamine ja kassiselfide tegemine. Oma identiteedi avalikustamine oli aga siiski vist kõik vahvam seiklus minu retsil. Pidime koos kahe teise rebasega minema linna ja sealt edasi juhatas sünge kuju gaasimaskiga meid mööda linna kuni ühe laevani. Seal pidime maha istuma ja vande andma, pärast mida võtsid maskid näo eest kolm meie jumalat. Nad olid meile välja mõelnud terve tseremoonia. Ülejäänud öhtu veetsime niisama rääkides, nosides ja jalutades. Terve seiklus oli põnev ja alguses päris hirmus, siiski on mul hea meel, et meie jumalad meile sellise teekonna korraldasid. Tulevased rebased, uskuge oma jumalannade ja jumalate plaanidesse ja loodan, et teil tuleb superlahe rets.

Kätlin Raidma, 10.b

(märkus: rebaste ja jumalate ebavõrdsete arvude tõttu ristsid mõned klassid neist erinevate paralleelide rebaseid)

12.d,

Esiteks tuleb öelda, et ma oleks võinud vabalt ka 12.a klassi klassijuhataja praegu olla – nimelt 2013. aasta kevadel arutasime Vinitšenkomutiga asja, et kes siis A- ja kes D-klassi võtab. Otsustada oli raske, aga sisimas tundus, et D võiks olla nagu rohkem minu tassike teed, samas tulihingelise ajaloosõbrana ahvatles ka A klass. Lõpuks otsustasime Allaga loosi tõmmata ja nii saime tegelikult ka mõlemad teada, mida me siis tahtsime – tema hoidis pöidalt, et tuleks A ja mina, et D klass, nii läkski ja kõik olid rahul.

Kõige esimene mälestus, mis mul oma klassiga seoses meenub, pärineb klassijuhatajatunnist, mis toimus 29. mail 2013. aastal, peale klasside komplekteerimist, kõiki seal kindlasti kohal ei olnud ja küllap olid mõned sellised ka, kes sügisel meie ridadega siiski ei liitunud, aga klass oli igatahes üsna rahvast täis – seal olid mõned entusiasmist pakatavad teismelised, kes olid otsustanud iga hinna eest juba selle esimese tunniga endast märgi maha jätta, mõned olid sellest aga üsna ära ehmatanud – meenub kolmandas-neljandas reas üks tüdruk (ma ei vii praegu kokku, kes see oli – aga kui end ära tunnend, anna ennast üles!), kes oma laua (eksamite ajast olid klassi jäänud ühesed laudad) naabrinaise omast tasahilju 5cm kaupa eemale nihutas, kuna naaber häälekalt üle ridade ühele tuttavale näole familiaarsusi räuskas ja nii teise inimese ilmselgelt ära ehmatas. Ja siis oli omaette seltskond, n-ö vanad, keda oli võrdlemisi lihtne tuvastada, kuna nad pea ainukesena end igati koduselt näisid tundvat. Ja siis on veel meeles, minu vaatest üleval paremal ääres, üks suure mikrofonisoenguga poiss. Poiss oli sügisel kah olemas ja on siiani, aga minu suureks kurvastuseks ilma mikrofonita.

Selles esimeses tunnis tutvustas igaüks end ja rääkis, miks sai just D-klassi kasuks otsustatud ning jagati ka meenutusi/juhtumisi juba käidud kooliteest. Üldiselt püüdis igaüks asjaga enda jaoks, kas võimalikult valutult (st kiiresti) hakkama saada, või siis, teatrirahvale omaselt, kasutati võimalust ja võeti etteastest viimast. Meelde jäi paar õpilast, kes avasid end negatiivsete näidetega eelmistest koolidest ja mäletan, et sel hetkel mõtlesin ja lootsin, et ehk nad nüüd siin oma koha leiavad ja tundub, et nii ongi läinud. Lisaks, veel enne sügist,

sõitsid gümnaasiumi lõpuaktusel mulle sisse paar aktiivset daami, n-ö „vanad olijad“, kes teatasid mulle, et olen nende klassijuhataja ja kas ma ikka tean seda. Ega ei teadnud küll ja sel hetkel mõtlesin, et olen paraja portsu otsa vist sattunud.

10. klassi algus läks veidi rabadalt – tunde meil ei olnud, nägin neid vaid vahetundides n-ö klassijuhatajatunnis (kus nad üllatavalt aktiivselt kohal käisid ja olid üldse jube initsiatiivikad muudkui) ja lõpuks regulaarselt siis alles 5. perioodil. Ja siis me saime kohe lähemalt sõpradeks – arutasime selle üle, kui palju ikka tohib kontrolltöösse materjali sisse panna ja miks ma neid allikatöid teen, kus pooltest sõnadest ei saa ju aru ja kas me üldse õue ei võiks minna, kuna kevad on ju käes. Üleme nii, et see 10. klassi kursus läks meil rabadalt – kompasime üksteise piire ja saime teada, et järeltööle samiseks peab enne suutma töö kahele teha ja et „mul oli põhikoolis ajalugu 5“ ei ole argument, mis kursusehinnet tõsta aitaks. Mõni sai kursuse kahe ka ja ei parandanud seda isegi ära, millega mind ikka totaalselt välja vihastas, maharahunemiseks läks vähemalt terve suvi. Sellist jama ei ole ajaloos meil rohkem väga olnud ka, et „mul tuleb ju lõputunnistusele niikuinii 3 kokku“, ei ole argument, et lubada endale lati alt minekut.

10. klassi lõpetasime kahe reisiga saarele – käisime päevakese Aegnal ja pikemalt ka Pranglil. Aegnale minnes läbisime 30 min veeohutuskoolituse, et 5 minutit päästevestides kaatriga saarele kihutada ja seal veidi kivide otsas ronida ja siis nädal hiljem sõitsime Pranglile – 0 minutit koolitust ja tund aega sõitu libedal ja tuulisel laevatekil, kui härra kaptenilt päästevestide kohta küsisin, öeldi, et võtnud siis ise kaasa. No jõudsime ikka kõik kohale ja reisil sisustasime aega arenguveestluste, grilli, pärjapunumise ja muidu kondamisega. Öhtul vaatasime romantilist väärtfilmi „The Room“ ja romantikalainel jätkasime ka järgmisel päeval, kui paar daami otsustasid „kogemata“ saarele ära kaduda, et siis hetk enne laeva väljumist mandrile, saare suurima hurmuri võrri tagaistmel siiski kohale ilmuda. Oli palju elevuvust ja eks ka kadedust. Kuna mina sel ekskursioonil ühtegi kahtlast Coca-Cola pudelit ei avastanud, otsustasin klassijuhataja ametis jätkata, erinevalt kolleeg Vinitšenkost.

11. klassis jätkasime mõningate kadudega, saime endale aga uue kodusakslase ja selles osas jätkus elu tavapärasel rütmis. Ajalooga saadi kah juba paremini sina peale, nii et minul oli põhjust rõõmustada ju küll. Samas algas peale üks lõputu puudumiste jura, mille üle tavatsetakse lõpukellal ja ka muidu lõpu eel ja peale lõpetamist nalja heita, aga seda ma siinkohal teha ei taha, kuna see ei ole minu jaoks naljakas ja pagana raske on olnud kogu seda jama seedida ja loota, et ehk läheb paremaks. Mõnel ongi läinud ja see rõõmustab mind kohe siiralt, aga suures plaanis on selle asjaga olnud lood kehvad ja paraku nii lõpuni välja. Kui mitte muust, siis võiks olla ju vähemasti kahju mõnest ühisest mälestusest, mis nii mõnelgi jäi kogemata nende

puudumiste pärast.

Ilmselt on mul 11. klassist kõige eredemalt meeles ajaloo 2. kursuse viimane tund ehk siis 4. perioodi viimane tund. Olin venitanud asjaga nii kaua kui saab, aga andsin aru, et päris 5. perioodi lõpuni vist kah välja ei vea – niisiis palusin enne tunni lõppu neil asjad kotti ära panna, et veidi rääkida. See oli viga, klass muutus kahtlustavaks ja rahutuks, kuna enne tunni lõppu ju ometigi õppimist ei katkestata ja asju ära ei panda. Ega mu uudis kah just seda rahu tagasi ei toonud, kui üks daam hüüatas, et „.... mine“ . No ma ei läinud, aga üks tuli ja elasime edasi. Eriti rõõmustas muidugi see, kui selgus, et ajaloo oli ka ikka miskit mõnele seltsimehele külge jäänud, kes teadis kohe küsida, et kas ma jäin ehk liiga kauaks kuud vahtima. Puhas töövõit!

Reisil käisime kuskil saarel jälle, kuhu me ka tormivangi mõneks ajaks jäime, nii et romantikat rohkem kui küll. Otsin klassi raha

eest kaasa mitu kilo kartuleid, mille peale esiti nina kirtsutati, aga lõpuks läksid kõik loosi, kui pääsemislootus oli hägune ja midagi muud peale söömise kah teha polnud. Ekskursiooni tegime endale ka ise, kuna keegi teine ju saarele ei pääsenud ja vestlesime elust ja ilmast lõkke ääres varaste hommikutundideni. Pool hommikut möödus telke kokku pannes, kuna selgus, et keegi ei oska telke kokku panna ja noored rullisid neid siis niisama närviliselt kinni-lahti. Saime ka nendest muredest võitu ja edaspidi on teada, et vaiad tuleb ikka esimesena panna.

Aasta algas jälle mõningaste kadudega, aga

meelidivad nad kõik mulle üsna-üsna kohe. Meelde jääb kindlasti nende külaskäik jõulude ajal, kui selgus, et mul on kodus palju rohkem teetasse, kui oleks arvanud. Ja meelde jäävad väiksed asjad: vihastamised ja naermised, et Jessical hakkab alati külm ja ka mõni erakordselt arukas küsimus või vastus, mis ongi selle töö kõige parem osa – sellised hetked panevadki unustama, et see kõik üldse töö on. Eks nüüd näis, mis see aasta lõpp veel toob. Ehk midagi romantilist jälle.

klassijuhataja Maarja Tinn

See juhtus teatrisuuna sisseastumiskatsete ajal.

Kõndisin kodust 32. keskkooli poole ja mõtlesin, kuidas samast kandist olid kunagi sinna igal hommikul jalutanud minu isa ja onu. Astusin mööda õuetreppi üles ja arutlesin endamisi, kas see on tõesti kool, kuhu varsti võib-olla igal hommikul tulema hakkan. Aulas olin juba varem käinud ning üldse on kõik Mustamäe koolid sama ehitusega, nii et teatriklassi leidsin aula kõrvalt kohe üles. Kui üles jõudsin, sain šoki, kõik kohad olid inimesi täis ja mul polnud ühtki tuttavat. Kõigil teistel paistis palju sõpru olevat, mingi afro-soenguga poiss mängis kitarri (see oli Mario), ja nad enamik tundusid ääretult enesekindlad. Istusin kuskile seina äärde maha ja sain mõne neiega jutule. Ja siis see juhtus - ütlesin ühele tütarlapsele, mis koolist ma tulen ja minu juurde lendas eriti rõõmsameelne ja ekstavagantne musta-valgetriibulise pluusiga tüdruk. Ma olin teda juba varem märganud, sest teda oli tõesti raske mitte tähele panna. Minu juurde astunud, küsis ta järsku: „Sa oled Artest, sa tead Priidu Melnikut eks?“ Vastasin et jah, ta oli mu vana klassivend, mille peale tutvustas see tütarlaps end mulle nii: „Lahe, ma olen Priidu täditütar, Riin!“ Ja paari lause pärast pööras ta minerkule ja mina polnud ikka veel aru saanud, mis just juhtus. Kirjapildis pole see midagi erilist, aga kes iganes tundis Riini kümnenda klassi alguses,

saab aru, milline entusiastlik inimene ta oli ja mulle kui rahulikule inimesele lendas ta positiivsus ikka korralikult näkku. See ei tundu loogiline, aga tegelikult ma ehmun sinna ikka sellest päris korralikult. Siis tuli minu kord sisse minna ja ma unustasin kõik eelneva. Teisi näinud, tekkis tunne, et ma ei saa ikka kunagi siia klassi sisse, nad olid nii andekad kõik! Kui koju jalutasin, mõtlesin tolle tüdruku Riini peale ja kujutasin end sarnase tüdruku klassiõena, see tundus natuke hirmus, sest no issand ta oli ikka liiga entusiastlik.

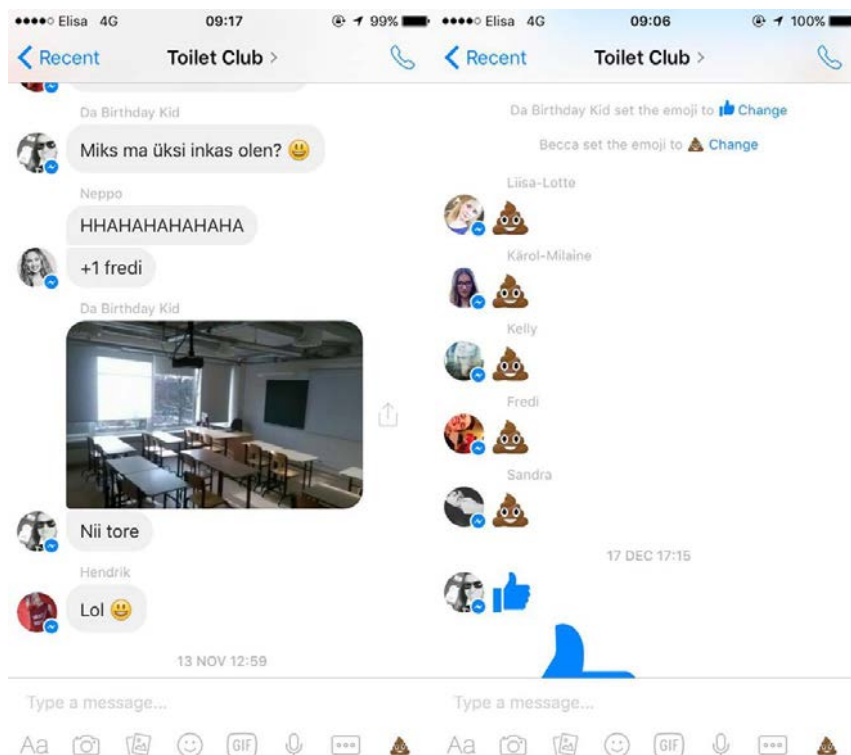
Nüüd olen Riiniga kolm aastat ühes klassis käinud ja ma ikka vahel kardan, sest ma ei tea otsekohesemat inimest, kuid teiselt poolt ei tea ma ka positiivsemat ja omanäolisemat neiu kui tema. Olin õnnelik, et ei lasknud end teistel ära hirmutada ja otsustasin tulla maailma parimasse kooli!

anonüümne autor, 12.d

JUHTKIRI

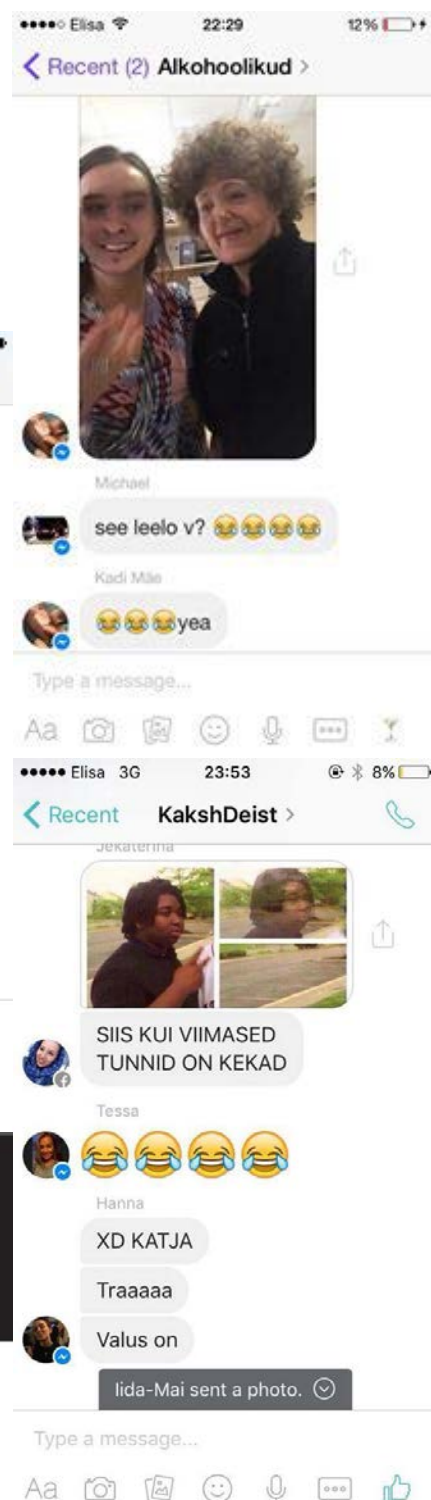
„Loomaartistiks! Kosmonaudiiks! Lauljaks!“ Oleks vaid pisike 5-aastane sina teadnud, et maailmas on veel umbes 538 098 muud valikut. Maailm on teie auster, beibid. Ning tõesti - mitte kuhugi pole kiiret. Lähed aastaks eneseavastusreisile? - Kõlab hästi! Katsetad ülikoolis potentsiaalset tulevast eriala? - Tubli, katseta julgelt! Oled oma teekonnas juba täiesti kindel? - Super! Ükskõik milline variant sinu kohta käib, oled sa õigel teel. Pinge tundub suur, aga võta lihtsalt rahulikult. Sa ei pea kuhugi kolme tilka verd andma ning igaveseks ühe asja juurde jääma. Ära karda oma rada veidi muuta, kui asjad ei klapi. See ei peagi mugav ega turvaline olema. See peab olema üks suur seiklus ja eneseavastamine - ning ilmselt ei saagi see olema midagi rohkemat ega vähemat.

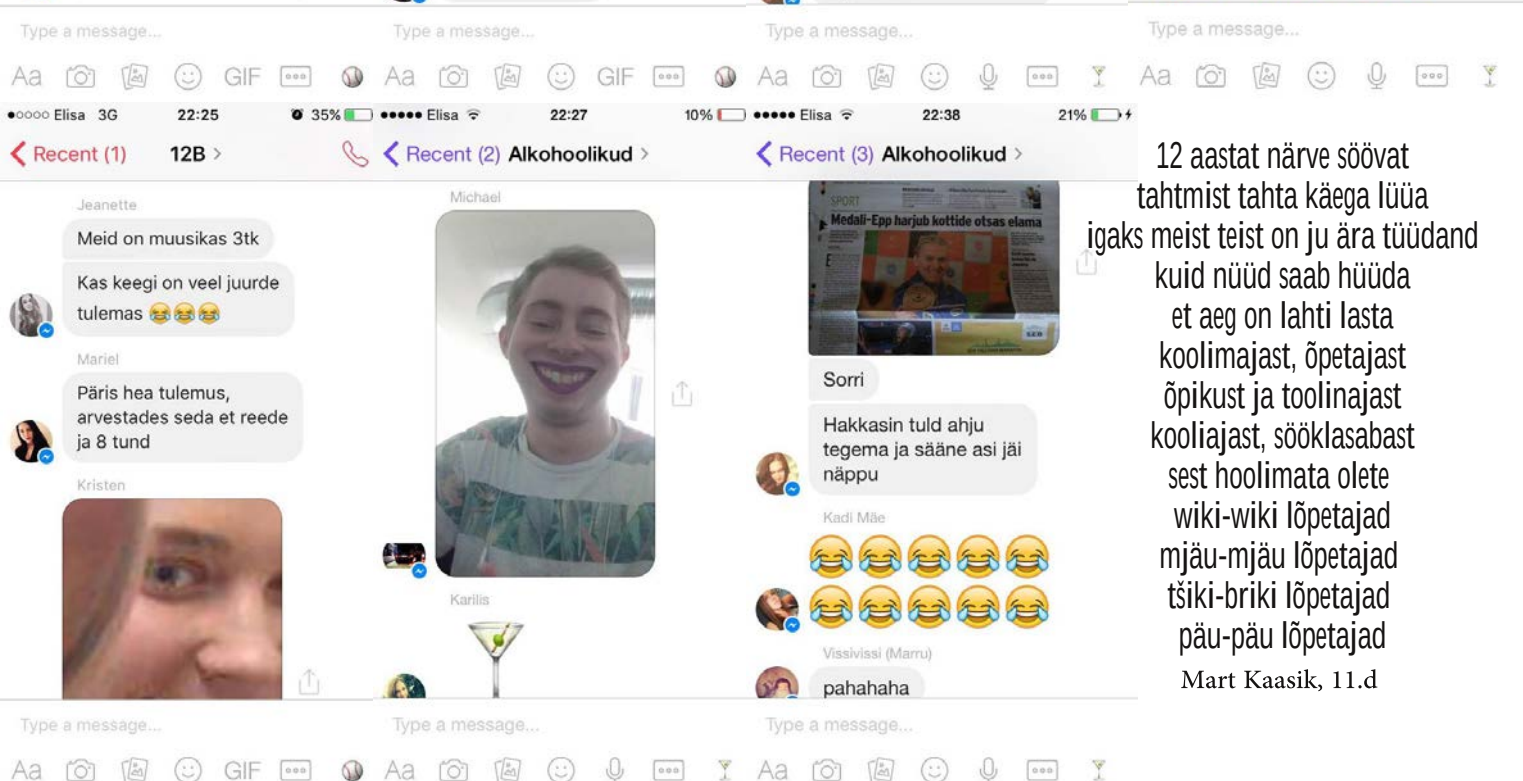
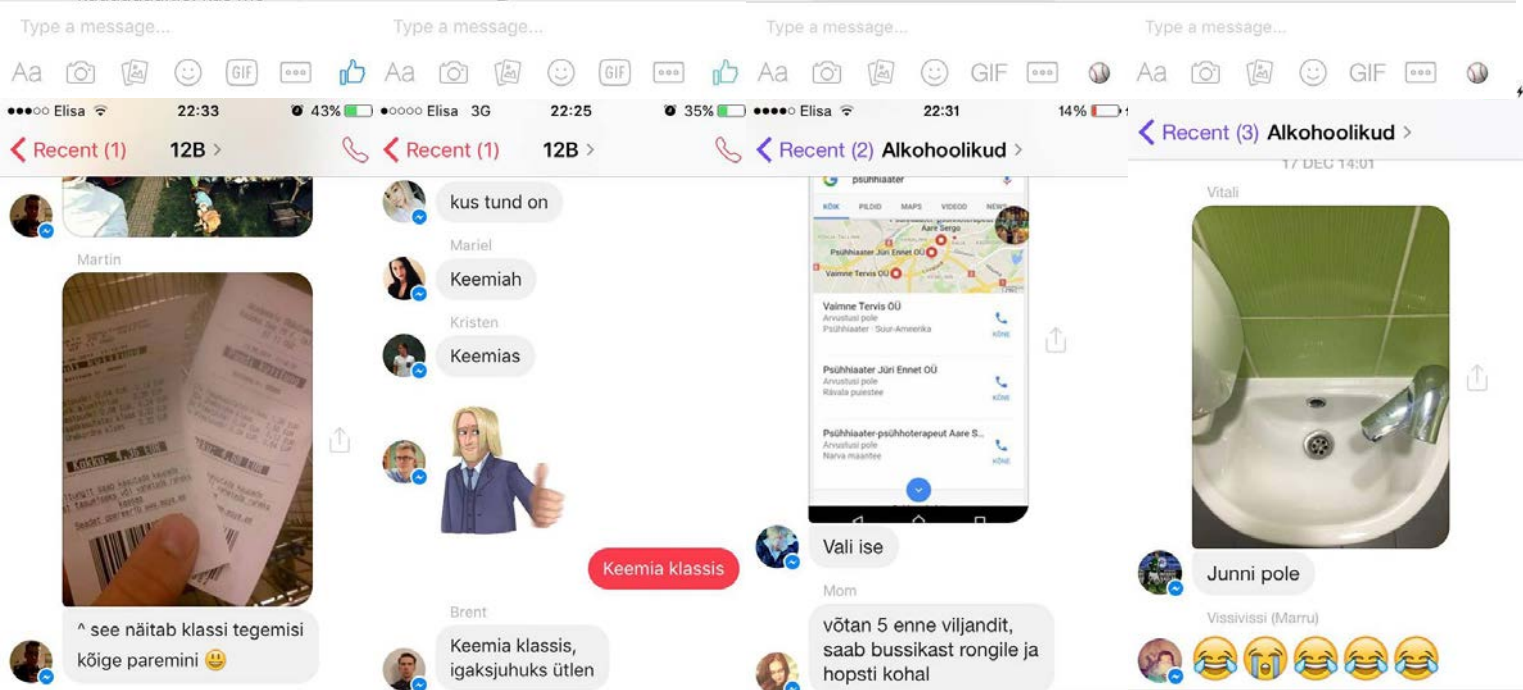
Kristiine Eliise Kadakas

TRÜKIKODA
WWW.TAURUSPRINT.EE

Õpetajate ja klassiväliste õpilaste jaoks on alati müsteerium, milline on mingi klassi tegelik sisekeemia, kuidas nad väljaspool tunde üksteisega suhtlevad, millised on nende sisenaljad. Pärast pikka kooliteed on aga abiturientid nõustunud jagama oma kõige isiklikumat suhtluskeskkonda.. teie ees on Messengeri screenshotid klassichattidest, naljakaimad hetked, mida lugedes nii mõnelgi naerupisarad voolama hakkavad. Et need teil igavesti meeles püsiks!

12 aastat närve söövat
tahtmist tahta käega lüüa
igaks meist teist on ju ära tüüdnud
kuid nüüd saab hüüda
et aeg on lahti lasta
koolimajast, õpetajast
õpikust ja toolinajast
kooliajast, sööklasabast
sest hoolimata olete
wiki-wiki lõpetajad
mjäu-mjäu lõpetajad
tšiki-briki lõpetajad
päu-päu lõpetajad
Mart Kaasik, 11.d

SOOVID, SOOVID, SOOVID...

1. septembril võtavad abiturientid ärevuses värskel õpilasel käest kinni, et olla talle esimesel päeval tejuhiks ning aidata kooli paremini sisse sulanduda, jagades kasulikke näpunäiteid ja soovides häid soove. Nüüd, kui esimesed klassid on kooli mõnusalt sisse elanud ja tunnevad ennast siin kui väiksed kalad vees, on käes nende kord edu soovida. Käisime külas 1.c klassil, kellel palusime kirjutada 12. klassidele soove eksamiteks või tulevaseks eluks. Kõik soovid olid väga armsad, paljud joonistasid ja kaunistasid oma kirjutisi.

Aitäh 1. c ning klassijuhataja Kai Koitla!

Kätriin Loss & Iiris Purge

Õpi hästi
sada režiagi

sa oled tore!!!!!!
!

pinuta kõvast-
et saata häid-
indeid.

väga head õne!
head elu ja rõõmu

Ela hästi ja
õppi hästi.

ma soovin
et sa
oled väga hea
eksamites
õpi hästi
1.c klass Riisto
Õpi hästi,
kalis sõber.

teile
head
pühkust

soovime teid
aidata et te
saaksite
ülikooli
minna!

Soovin teile!
Et te saate
ülikooli. Et kõik
oli hästi!!!!